

at bringe det paa Omtale, ærbødigst henstil-
lende til det ærede Finantsudvalg, om det
vil tage dette Spørgsmaal under Overveielse.

Berg: Regjeringen taug ved Aabningen
af Rigsdagen; den tier ogsaa endnu, og jeg
puster ikke at bryde dens Tausked. I andre
Lande er det jo Skik ved Rigsdagens Aab-
ning, at Regjeringen møder med en Thron-
tale; Regjeringen maa der have Trang til
at forkynde for Folkets Udvalgte, hvorledes
den har styret Land og Rige i Parlaments-
ferien, hvad Gudt denne Mellemtid kan have
frembudt, hvorledes den har brugt den Tillid,
i Kraft af hvilken den har styret Landet,
hvorledes den har forberedt den nye Rigs-
dags Arbejder osv. Man svarer da paa saa-
danne Throntaler med Adresser, hvori Parla-
mentet gjennem sit Flertal tilfiger Regje-
ringen sin Bistand, og saa begynder man
Arbejdet under lykkelige Varsler, vel under
Brydning af Anstuelser, som staa i Oppo-
sition til hinanden, Regjeringen med sit
lydige Flertal paa sin Side, det Flertal, der
i Regjeringen ser sin naturlige offentlige
Fører, og Oppositionen med sine særegne An-
stuelser, arbejdende isøvrigt under den regel-
mæssige parlamentariske vedtagne Form. Man
har undret sig over, at man ikke hos os har
saadanne Ting som Throntaler og Svar-
adresser; for Diebliffet undrer jeg mig ikke
derover. Jeg veed ikke, hvad den høie Re-
gjering skulde sætte ind i en Throntale.
Hvad skulde den høie Regjering egentlig sige
til os? Vil noget Menneffe egentlig saadan
forlange af Regjeringen, at den skulde følge
den Opfordring, der ligger i de Ord, som
jeg tror en gammel Psalmedigter siger:

„Kom Hjerte, tag dit Regnebrædt,
Skriv op Dit Livsens Dage.“

Det vilde blive et noget løst Regne-
brædt, og Skriften vilde blive derefter. Skulde
Nogen af os forlange af Regjeringen en Ud-
vikling af de konstitutionelle Begreber, hvor-
efter den sidder paa sin Plads, eller en Frem-
stilling af de politiske Væresbegreber, der trods
Nederlag og Ydmygelse endnu holder den i
dens Embede? Det forekommer mig, at det
vilde være et urimeligt Forlangende, og jeg
veed da heller ikke, at man kunde forlange,
at Regjeringen skulde svare paa, hvad Gudt
den har udrettet; det har vist ogsaa sine
Vanskeligheder, og at udtrykke, hvad den i
Genhold til den Tillid, den nyder, har gjort,
vil ligeledes være vanskeligt. Om For-
beredelsen af Arbejdet til den nuværende
Rigsdagsamling kunde utvivlsomt siges en
Del, men det antager jeg, at Typograferne
bedre kunne sige end Regjeringen, thi saa-
vidt jeg skjønner, er det Forelagte kun Aftryk

eller Optryk af gamle, ubrugelige, tidligere
forfattede Forslag, og den væsentlige For-
beredelse hertil er aabenbart Trykkerieierens
eller Typografernes. Heller ikke kunne vi
forlange, at den høie Regjering skulde sige
os, med hvilke Forventninger og Forhaab-
ninger den gaar ind i den nye Rigsdag, thi
jeg nærer ikke Tvivl om, at den høie Re-
gjering er inderlig overbevist om, at i den
Henseende venter den Ingenting. Jeg finder
det derfor meget klogt af Regjeringen, at den
taug, da Rigsdagen aabnedes, og at den
ogsaa tier nu. Men vi, der ogsaa have haft
vor Rigsdagsferie, ikke just blot for Regje-
ringens Skyld, men for vor egen, vi have
tilbragt den, vel nogle af os i Udlandet,
men dog endel af os endogsaa meget ude
i Landet og blandt Befolkningen. Jeg tror,
at i samme Grad, som det er hensigtsmæssigt
for Regjeringen at tie, i samme Grad er det
moralisk Pligt for os at tale. Enhver bring-
er jo sine Indtryk med og sin Opfattelse af
Situationen. Brede foregaaende Talere have
medbragt deres. Hvad der hovedsageligt har
ligget En og Anden paa Hjerte af Specia-
liteter, skal jeg ikke komme nærmere ind paa,
og mine Bemærkninger om den mere almin-
delige Stilling ville jo nærmest være fra mit
Standpunkt en Supplering af, hvad vi ellers
have hørt. Jeg vil da sige, at jeg tror, at
vi skyldte den Befolkning, der staar udenfor os,
her ved denne Veilighed, da der ikke gives
nogen anden, at give et saa fyldigt, fra de
forskjellige Sider udtalt Udtryk for den
Stemning, der er tilstede i Landet. Det
er ganske vist en Udtalelse indbyrdes til os,
men det kan være en Udtalelse ogsaa til alle
andre Sider, som enten holde af eller har-
mes over, hvad der tales i Folket. Jeg
har nemlig den Anstuelse, som man maaste
kalder vildfarende Anstuelse — men jeg lever
paa den politiske og vil rimeligvis ikke faae
nogen anden, da jeg er bleven gammel og
graa paa den — at det eneste virkelige Ud-
tryk for det danske Folks Meninger og An-
stuelser er her, det eneste uforfattede Udtryk
for Anstuelser, de være klare eller mis-
forstaaende eller vildfarende, de være behage-
lige eller ubehagelige, de ere, som Folket er,
og de ere her. Jeg har dernæst ikke blot
den Anstuelse, men den fuldstændige Overbe-
visning, at denne Repræsentation for Fol-
kets Anstuelser er i sit Væsen, det vil sige
i sit forfatningsmæssige Væsen, i hele sin
retmæssige Stilling, ikke undergaaet nogen-
sommelst Forandring siden 1849. Den har
fuldstændig den samme Stilling haade til
Bevillingslager, til de øvrige Lovgivnings-
lager og til Administrationen, som den havde
fra den Dag, Folkethinget blev stabt. I den